

Arrest

nr. 197 100 van 21 december 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SAROLEA
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 6 maart 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 februari 2017 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de terechtzitting van 17 oktober 2017, waarbij de verdere behandeling van de zaak werd uitgesteld naar de terechtzitting van 14 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. SAROLEA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 29 november 2016 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Hij verklaart een niet-begeleide minderjarige te zijn.

1.2. Een vergelijkend vingerafdrukkenonderzoek leert dat verzoeker reeds werd aangetroffen in Italië op 14 juni 2016 naar aanleiding van een illegale binnenkomst en hij er op 27 juni 2016 een asielaanvraag indiende.

1.3. Een medisch onderzoek op 2 december 2016 leert dat verzoeker ouder is dan 18 jaar. Als gevolg hiervan, stelt de Dienst Voogdij van de Federale Overheidsdienst Justitie op 22 december 2016 vast dat de plaatsing onder diens hoede van rechtswege komt te vervallen.

1.4. Op 28 december 2016 wordt een verzoek tot terugname gericht aan de Italiaanse autoriteiten op grond van artikel 3, tweede lid juncto artikel 18, eerste lid, b) van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

1.5. Verzoeker wordt op 17 januari 2017 gehoord in het kader van de Dublin III-verordening.

1.6. Daar binnen de overeenkomstig artikel 25, eerste lid van de Dublin III-verordening voorziene termijn geen antwoord werd ontvangen inzake het terugnameverzoek, wordt Italië op grond van artikel 25, tweede lid van deze verordening geacht in te stemmen met het terugnameverzoek en dus verzoeker terug te nemen en te zorgen voor passende regelingen bij aankomst. Bij schrijven van 19 januari 2017 wijst verweerder de Italiaanse autoriteiten hierop.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 22 februari 2017 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op dezelfde dag ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

naam : [D.]

voornaam : [A.]

geboortedatum : [...]

geboorteplaats : [...]

nationaliteit : Guinee

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 25(2) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene vroeg op 29.11.2016 asiel in België. De betrokkene legde geen identiteits- of reisdocumenten voor.

De betrokkene verklaarde aanvankelijk een niet-begeleide minderjarige asielzoeker te zijn, met geboortedatum 10.08.1999, maar nadat de Belgische autoriteiten twijfel uitten over de leeftijd van de betrokkene, werd op 02.12.2016 door het Universitair Ziekenhuis Sint-Rafaël (KU Leuven) een medisch onderzoek uitgevoerd om na te gaan of de betrokkene al dan niet jonger is dan 18 jaar. Uit dit leeftijdsonderzoek werd besloten dat de betrokkene op 02.12.2016 een leeftijd had van 20,6 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. De geboortedatum van de betrokkene werd dienovereenkomstig door de Belgische autoriteiten aangepast naar 10.08.1996 en de plaatsing onder hoede door de Dienst Voogdij verviel van rechtswege.

Vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene in Italië op 14.06.2016 wegens illegale binnenkomst en op 27.06.2016 in het kader van een asielaanvraag geregistreerd werden.

De betrokkene, staatsburger van Guinee, werd verhoord op 17.01.2017 en verklaarde dat hij Guinee ergens in 2015 verliet om via Mali, Burkina Faso en Nigeria naar Libië te reizen om er drie dagen in Agades te verblijven. Hij gaf aan dat hij vervolgens met een zodiak het grondgebied van de Lidstaten in Italië betrad. In Italië werden de vingerafdrukken van de betrokken op 14.06.2016 wegens illegale binnenkomst en op 27.06.2016 in het kader van een asielaanvraag geregistreerd. De betrokkene gaf aan dat zijn vingerafdrukken er in 2016 effectief geregistreerd werden, maar ontkende een asielaanvraag te hebben ingediend. Hij gaf aan enkele maanden in een opvangcentrum in Napoli te hebben verbleven alvorens naar Ventimiglia te reizen om er 2 dagen bij het Rode Kruis te verblijven. De betrokkene gaf aan dat hij vervolgens via Frankrijk naar België reisde om er op 28.11.2016 aan te komen. In België diende de betrokkene op 29.11.2016 een asielaanvraag in.

Op 28.12.2016 werd een verzoek voor overname gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 25 van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord, waardoor Italië met toepassing van artikel 25 de verantwoordelijke lidstaat werd.

Tijdens zijn verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene gaf aan dat hij voor België hoorde dat het de beste keuze was en hij graag zou studeren. De betrokkene verklaarde bezwaar te hebben tegen een overdracht aan Italië, omdat hij graag in België wil blijven om te studeren. De betrokkene gaf evenwel aan geen probleem te hebben met Italië.

Wat de door de betrokkene geuite wens in België asiel te kunnen vragen betreft, wijzen we er op dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

De betrokkene stelde geen in België of in andere Lidstaten verblijvende familieleden te hebben.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het EHRM stelde hierbij ook dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

We merken verder op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 oordeelde dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het komt tevens aan de betrokkene toe om aannemelijk te maken dat in zijn geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wensen dan ook te benadrukken dat de betrokkene tijdens het verhoor geen gewag maakte van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Italië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene gaf, zoals vermeld, aan geen problemen te hebben met Italië. Hij gaf evenwel aan liever in België te willen blijven om er te studeren. Dienaangaande merken we op dat het loutere feit dat de betrokkene van oordeel is dat het in België beter is om te studeren, geen schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest inhoudt. Het argument dat hij in België wil studeren vormt derhalve geenszins een rechtvaardiging voor een verzet tegen een mogelijke overdracht aan Italië.

We merken bovendien op dat de Italiaanse instanties het terugnameverzoek d.d. 28.12.2016 niet binnen de door artikel 25 van Verordening 604/20130 gestelde termijn beantwoord hebben, waardoor Italië met toepassing van artikel 25 de verantwoordelijke lidstaat werd. Dit betekent dat de Italiaanse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zal kunnen aanvatten indien de betrokkene dat wenst. De Italiaanse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Italië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

We wensen ook op te merken dat een recent rapport uitgaande van Amnesty International ("Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights", 2016) verwijst naar concrete omstandigheden bij de Italiaanse hotspots die een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest kunnen impliceren. We merken op dat het beschreven rapport zich specifiek focust op de omstandigheden bij de registratie van asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen na aankomst bij de Italiaanse hotspots. Deze omstandigheden hebben dan ook geen betrekking op de situatie van betrokkene vermits zij onder de bepalingen van Verordening 604/2013 niet terug naar de Italiaanse hotspots zal gebracht worden. Daarnaast merken we op dat het rapport geen melding maakt van schendingen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest met betrekking tot de asielpprocedure in Italië en dat er ook geen melding wordt gemaakt van de noodzaak van een opschorting van overdrachten naar Italië in het kader van Verordening 604/2013.

We merken verder op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Italië, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. We benadrukken desbetreffend dat, indien zou worden aangevoerd dat in het geval van Italië niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel, we er op wijzen dat het EHRM in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en ze stelde daarin dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).

Het EHRM stelde in de zaak Tarakhel v. Zwitserland dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We benadrukken dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak Tarakhel v. Zwitserland namelijk een gezin met zeer jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, een in 1996 geboren alleenstaande man zonder kinderen. We merken op dat de betrokkene tijdens zijn gehoor verklaarde geen gezondheidsproblemen te ervaren, noch medicatie te nemen. We merken bovendien op dat de betrokkene tijdens de gehele duur van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van

gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Italië niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen. Daarnaast verwijzen we naar het geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot december 2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) waarin duidelijk wordt gesteld dat asielzoekers in Italië toegang hebben tot gezondheidszorg zowel, juridisch gezien als in de praktijk, en waarin er geen melding wordt gemaakt van structurele of systematische tekortkomingen hieromtrent (p. 82-85). De betrokkene maakte dan ook niet aannemelijk dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen.

Met betrekking tot aan Italië overgedragen personen wijzen we er op dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. We verwijzen onder meer nogmaals naar het hierboven reeds beschreven geactualiseerde AIDA-rapport over Italië waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen opnieuw toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien deze nog niet het voorwerp was van een finale beslissing (pagina 40). Het bovenvermelde AIDA-rapport stelt duidelijk dat "Dublin-terugkeerders", wiens asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een beslissing opnieuw in de procedure terecht komen ("The Territorial Commission has not yet taken a decision and the procedure continues", pagina 40). Indien de asielzoeker zich niet aanbodt voor het gehoor en daarna een afwijzing ontving kan de asielzoeker de bevoegde instanties alsnog vragen te worden gehoord ("The person has not presented him or herself for the personal interview and will be issued a negative decision, but may request the Territorial Commission to have a new interview", pagina 40).

Daarnaast werd er de voorbije jaren werd met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens (Rome-Fiumicino, Milaan-Malpensa, Bologna...) bijkomende opvangcapaciteit opgericht. Deze opvang was bedoeld voor de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen. Het AIDA-rapport meldt dat deze opvangstructuren sinds juni 2015 niet meer operationeel zijn, maar dat "Dublin terugkeerders" intussen worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk (pagina 67) en het rapport maakt geen gewag van problemen ter zake.

We verwijzen ook naar het meest recente rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH ("Schweizerische Flüchtlingshilfe" -Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien", Bern, augustus 2016, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier), dat een actualisatie is van een rapport uit 2013 en dat ruim aandacht besteedt aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië ("Der vorliegende Bericht zeigt die Situation in Italien anhand der Beispiele Rom und Mailand auf. Aufgrund der grossen Unterschiede, die zwischen den einzelnen Regionen und auch auf der Ebene der Gemeinden bestehen, ist es nicht möglich, einen Überblick über die Situation im ganzen Land zu geben" pagina 5). Wat de situatie van 'Dublin-terugkeerders' betreft zijn we van oordeel dat lezing van dit rapport geenszins doet besluiten dat terugkeerders geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand. Zo meldt het rapport dat zowel in Rome als Milaan ngo's, die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn. We merken op dat de auteurs verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt.

Zo wijzen we op het feit dat in het reeds geciteerde AIDA-rapport wordt gesteld dat de Italiaanse instanties zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. In het boven geciteerde rapport van het SFH wordt ook gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen ("Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche

Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze", pagina 15). Verder wensen we de aandacht te vestigen op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI - "Associazione nazionale Comuni Italiani") waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk ("The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country", <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniform-reception-system-through-sprarexpansion>).

Algemeen zijn we dan ook van oordeel dat bronnen, die de Italiaanse onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen. We verwijzen hieromtrent onder meer naar de reeds boven geciteerde rapporten van AIDA en SFH, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy - over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; "Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015 (kopie van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier).

Verder benadrukken we ook dat Italië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

Tevens zullen de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 25 van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse autoriteiten."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 4, 18 en 19 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 17 van de Dublin III-verordening, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens betoogt hij dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Verzoeker onderbouwt het middel als volgt:

“A. AANGEHAALDE NORMEN

Artikel 3 EVRM stelt dat:

'Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen'

Deze absolute wetsbepaling verplicht dat er een zorgvuldige onderzoek wordt gevoerd van de situatie van de vreemdeling in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst (EHRM, Y t. Rusland, 4 december 2008 ; Saadi t. Italië, 28 februari 2008; Vilvarajah t. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991 ; Cruz Varas t. Zweden, 20 maart 1991).

Artikelen 4, 18 en 19 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie stellen dat:

'Artikel 4: Het verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen

Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.'

'Artikel 18: Het recht op asiel

Het recht op asiel is gegarandeerd met inachtneming van de voorschriften van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en het Protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen, en overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna „de Verdragen" genoemd).'

'Artikel 19: Bescherming bij verwijdering, uitzetting en uitlevering

1. Collectieve uitzetting is verboden.

2. Niemand mag worden verwijderd of uitgezet naar, dan wel worden uitgeleverd aan een staat waar een ernstig risico bestaat dat hij aan de doodstraf, aan foltering en aan andere onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen wordt onderworpen.'

Artikel 17 van de verordening 604/2013 bepaalt dat:

'In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht.'

Zulke mogelijkheid wordt een verplichting als de Dublin transfer tot een schending van artikel 3 EVRM zou kunnen leiden (in die zin, zie o.a. Jean-Yves Carlier en Sylvie Sarolée, 'Le droit d'asile dans l'Union européenne contrôlé par la Cour européenne des droits de l'homme : A propos de l'arrêt M.S.S. c. Bekiaue et Grècel Journal des tribunaux, Vol. 130, no. 6436, p. 353-358).

Zo onderlijnde het EHRM in het M.S.S. t. België en Griekenland arrest dat de toepassing van de Dublin verordening niet tot schendingen van artikel 3 EVRM mag leiden. Er bestaat geen absolute vermoeden dat Europese lidstaten de mensenrechten eerbiedigen, zodat de beslissing een asielloze naar een andere lidstaat uit te wijzen onder art. 3 EVRM getoest moet worden:

'345. The Court must therefore now consider whether the Belgian authorities should have regarded as rebutted the presumption that the Greek authorities would respect their international obligations in asylum matters, in spite of the K.R.S. v. the United Kingdom case-law, which the Government claimed the administrative and judicial authorities had wanted to follow in the instant case.

(...)

358. (...) the Court considers that at the time of the applicant's expulsion the Belgian authorities knew or ought to have known that he had no guarantee that his asylum application would be seriously examined by the Greek authorities. They also had the means of refusing to transfer him.

359. The Government argued that the applicant had not sufficiently individualised, before the Belgian authorities, the risk of having no access to the asylum procedure and being sent back by the Greek authorities. The Court considers, however, that it was in fact up to the Belgian authorities, faced with the

situation described above, not merely to assume that the applicant would be treated in conformity with the Convention standards but, on the contrary, to first verify how the Greek authorities applied their legislation on asylum in practice. Had they done this, they would have seen that the risks the applicant faced were real and individual enough to fall within the scope of Article 3. The fact that a large number of asylum-seekers in Greece find themselves in the same situation as the applicant does not make the risk concerned any less individual where it is sufficiently real and probable'

Die redenering word ook gevolgd door het Europees Hof van Justitie in het N.S. arrest (C-411/10), waar het stelde dat:

'Ingeval ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekortschieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen, er onmenselijk of vernederend worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest, is deze overdracht echter in strijd met die bepaling.' Bovendien, in het Tarakhel t Zwitserland arrest, heeft het EHRM onderlijnd dat de bescherming van art. 3 EVRM niet word onderworpen aan het bewijs van 'ernstige tekortkomingen' van het asielsysteem van het lidstaat dat verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag is, m.a.w. aan het bewijs van tekortkomingen die zo zwaar zijn dat zij alle asielzoekers betreffen.

Het kan dat een asielzoeker wegens zijn kwetsbaar profiel het risico loopt op blootstelling aan schendingen van art. 3 EVRM, hoewel er geen sprake van 'ernstige tekortkomingen' zijn :

'102. It (the Court) first reiterates its well-established case-law according to which the expulsion of an asylum seeker by a Contracting State may give rise to an issue under Article 3 where "substantial grounds have been shown for believing" that the person concerned faces a "real risk" of being subjected to torture or inhuman or degrading treatment or punishment in the receiving country (see paragraph 93 above).

103. It is also clear from the M.S.S. judgment that the presumption that a State participating in the "Dublin" system will respect the fundamental rights laid down by the Convention is not irrebuttable. For its part, the Court of Justice of the European Union has ruled that the presumption that a Dublin State complies with its obligations under Article 4 of the Charter of Fundamental Rights of the European Union is rebutted in the event of "systemic flaws in the asylum procedure and reception conditions for asylum applicants in the Member State responsible, resulting in inhuman or degrading treatment, within the meaning of Article 4 of the Charter, of asylum seekers transferred to the territory of that Member State" (see paragraph 33 above).

104. In the case of "Dublin" returns, the presumption that a Contracting State which is also the "receiving" country will comply with Article 3 of the Convention can therefore validly be rebutted where "substantial grounds have been shown for believing" that the person whose return is being ordered faces a "real risk" of being subjected to treatment contrary to that provision in the receiving country.

The source of the risk does nothing to alter the level of protection guaranteed by the Convention or the Convention obligations of the State ordering the person's removal. It does not exempt that State from carrying out a thorough and individualised examination of the situation of the person concerned and from suspending enforcement of the removal order should the risk of inhuman or degrading treatment be established.

The Court also notes that this approach was followed by the United Kingdom Supreme Court in its judgment of 19 February 2014 (see paragraph 52 above).

105. In the present case the Court must therefore ascertain whether, in view of the overall situation with regard to the reception arrangements for asylum seekers in Italy and the applicants' specific situation, substantial grounds have been shown for believing that the applicants would be at risk of treatment contrary to Article 3 if they were returned to Italy.'

B. ONTWIKKELING VAN HET MIDDEL

DAAR WAAR bestreden beslissing stelt dat verzoeker van keurige opvangvoorzieningen in Italië zal genieten, in zoverre dat zijn overdracht naar Italië niet in schending met art. 3 EVRM noch met het Europees Handvest voor de Rechten van de Mens is.

TERWIJL er uit verschillende recente internationale rapporten blijkt dat de opvangvoorzieningen in Italië bijzonder gebrekkig zijn, en dat asielzoekers die hun opvangcentrum vrijwillig hebben verlaten een hoge risico lopen geen opvangplaats meer te krijgen.

In het begin van 2016 benadrukte Artsen Zonder Grenzen dat de Italiaanse opvangvoorzieningen bijzonder zorgwekkend zijn. AZG kwam tot de volgende vernederende conclusie:

« The absence of a Consolidated reception strategy has led to the current lack of adequate reception structures (many are located in remote areas and lack basic facilities), as well as qualified and experienced personnel able to respond to the multiple needs of the asylum seekers.

Essential services that should be provided in CAS structures (including primary and secondary healthcare, mental healthcare, and legal and administrative support) are under- resourced, understaffed, including a dearth of qualified cultural mediators and interpreters. Additionally, administrative

support for the completion of legal and administrative formalities is provided by local and national institutions whose human resource capacity remains limited, reducing their capacity to respond to the assistance needs of a growing asylum seeker population. (AZG, « Obstacle course to Europe », 20.01.2016, stuk 3, bd. 36)

Vandaag is er geen enkel verbetering geweest. Integendeel, de door verwerende partij aangehaalde rapporten tonen aan dat de opvangvoorzieningen in Italië nog bijzonder gebrekkig zijn.

Zo is de laatste actualisering van het rapport van AIDA d.d. december 2016 heel kritisch ten opzichte van het Italiaanse opvangsysteem (stuk 3).

De motivatie van bestreden beslissing verwijst naar het rapport van AIDA 'up-to-date to december 2015 (z. bd. 3 van bestreden beslissing)'. Het heeft duidelijk de meest recente informatie d.d. december 2016 niet in aanmerking genomen. Dit is al genoeg om tot een schending van de door het middel aangehaalde normen, en in het bijzonder de zorgvuldigheidsplicht, te concluderen.

Doch is er in dit rapport duidelijk sprake van tekortkomingen die alle asielzoekers betreffen. De meest kwetsbare asielzoekers zijn niet de enige die met tekortkomingen van de Italiaanse opvangvoorzieningen hebben te maken:

'The main problem Dublin returnees face when they are transferred back to Italy relates to Reception Conditions, which are, however, a problem common to all asylum seekers.' (AIDA rapport, geactualiseerde versie december 2016, bd 40)

Ook in het arrest 174.156 van 5 september 2016 heeft Uw Raad een overdracht naar Italië geschorst, hoewel de asielzoeker geen extra kwetsbaarheid heeft aangetoond, op basis van het AIDA rapport d.d. 2015:

3.2.2. En L'espèce, le Conseil observe, a la lecture des informations qui lui sont soumises, et notamment du rapport AIDA de janvier 2015 cité par la partie défenderesse, que, malgré les mesures mises en oeuvre par les autorités italiennes, il n'est nullement garanti que tout demandeur d'asile sera pris en charge par les autorités italiennes - lui offrant ainsi un abri ou qu'il ne sera pas contraint de séjourner dans des conditions extrêmement difficiles le temps de l'examen de la demande d'asile.

Il ressort au contraire dudit rapport AIDA que les capacités maximales des centres d'accueil en Italië sont régulièrement dépassées. et que ce problème récurrent de l'insuffisance des capacités des structures d'accueil affecte l'ensemble des demandeurs d'asile, en ce compris les demandeurs d'asile transférés en Italië dans le cadre des Règlements Dublin, qu'ils fassent l'objet d'une prise en charge - comme c'est le cas pour le requérant - ou d'une reprise en charge, étant précisé que la situation des demandeurs d'asile ayant introduit une première demande d'asile en Italië est généralement encore aggravée par rapport à celle des autres demandeurs d'asile (voir notamment rapport AIDA p. 30-31, 52-55, 59, 62-63). Ce rapport souligne que le problème de l'insuffisance des capacités des structures d'accueil en Italië demeure malgré les initiatives mises en place par les autorités italiennes afin d'améliorer notamment l'accueil des demandeurs d'asile transférés en Italië dans le cadre des Règlement Dublin.

Le Conseil estime en conséquence que le motif de la première décision attaquée, selon lequel la problématique des difficultés d'accès aux structures d'accueil pour les demandeurs d'asile transférés dans le cadre du Règlement Dublin III se pose uniquement dans les cas de reprises en charge n'est pas établi en l'espèce et que la partie défenderesse a effectué une lecture partielle des informations mises à sa disposition à cet égard, alors qu'il lui appartenait, en vertu de son devoir de minutie, de prendre en considération tous les éléments du dossier avant de prendre la première décision attaquée.

Les rappels jurisprudentiels faits par la partie défenderesse, dans la première décision attaquée, ainsi que le simple constat que la partie requérante ne présenterait pas une vulnérabilité aggravée, n'énervent en rien le raisonnement qui précède.

Het rapport van OSAR d.d. augustus 2016 bevestigt dat er heel slechte opvangvoorzieningen in Italië zijn.

Het stelt dat asielzoekers die op toepassing van de Dublin verordening naar Italië worden gestuurd, meestal in zogenaamde 'CAS' opvangcentrums worden opgevangen.

Daar zouden de opvangvoorzieningen bijzonder verontrustend zijn:

'The majority (72 percent 146) of places in the accommodation system are in CAS centres; however there is no publicly available list of centres and their funding and man-dates are intransparent. Neither are there any clear national guidelines. CAS are run by various institutions, including municipalities, private organisations and NGOs. Management often lacks experience in dealing with asylum seekers. Many centres are very remote, overfull and unsuitable. There are also reports of very poor hygienic standards. Due to the dramatic increase in the number of centres and constant changes to management, staff are often unqualified and/or overworked. There are CAS centres that only take in single men, and others for families or single women. In some cases, however, unaccompanied minors are put in the same accommodation as adults. CAS centres are contracted out every six months; the

resulting financial insecurity hinders the establishment of good, sustainable projects. To be awarded a contract, operators apply together with an accommodation (unlike contracts for Centri governativi di prima accoglienza), which means that both the management and location can change. People who are transferred to Rome under the Dublin III Regulation and whose asylum application is dealt with by the Questura of Rome are usually accommodated in CAS centres. The number of CAS in each prefecture is intransparent, and nobody interviewed could provide any definite figures. The NGO at the airport is given a list with CAS centres from the prefecture, and then tries to find a suitable place for new arrivals. If no suitable place can be found from the list, the NGO has to contact the pre-fecture to get more addresses.' (OSAR rapport, bd 29)

Deze algemene informatie stemt met de verklaringen van verzoeker, die in Napoli heeft verbleven.

Verzoeker verteld dat de opvangvoorzieningen daar heel slecht waren. Hij kreeg er geen voedsel genoeg. Hij moest soms ook op de straat slapen.

Het is bijzonder verontrustend dat verwerende partij de heel kritische bevindingen van dit rapport niet serieus in aanmerking heeft genomen.

Wat betreft de specifieke situatie van verzoeker, die van (bijzonder gebrekkige) opvangvoorzieningen genoot voordat hij naar ons land kwam hoewel hij een asielaanvraag in Italië had ingediend, stelt het AIDA rapport dat er een reële risico bestaat dat hij geen toegang meer tot het Italiaanse asielsysteem zal krijgen:

'If returnees had been placed in reception facilities and they had moved away, they could encounter problems on their return to Italy for their new accommodation request. Due to their first departure, in fact, and according to the rules provided for the withdrawal of accommodation (see Withdrawal of Reception Conditions), the Prefect could deny them new access to the reception system.' (AIDA rapport, bd 61 en 62).

Dit word ook door het rapport van OSAR d.d. augustus 2016 bevestigd:

'The accommodation situation is problematic for people who already lived in a centre before they continued their journey. If people leave the centre, they are legally required to obtain authorization to be absent from the centre beforehand. If a person leaves the centre without giving notification, it is assumed that they have left of their own free will and they lose their right to a place.

They can regain this right under certain conditions if they make an appointment at the prefecture and explain why they left the centre. The prefecture then decides whether the person can be readmitted. Until that time, the person does not have access to a state-run accommodation facility. If the prefecture rejects readmission to the system, there is no alternative accommodation provided by the state. If a person is readmitted to the system and there is a scarcity of beds, they are put at the end of the waiting list, unless their situation is an emergency, for example if they are particularly vulnerable.' (OSAR Rapport, bd 26)

In het arrest nr 183.150 d.d. 3 maart 2017 is Uw Raad tot de conclusie gekomen dat er inderdaad blijkt uit deze rapporten dat asielzoekers die een asielaanvraag in Italië hebben ingediend en hun opvangplaats hebben verlaten:

Aldus dient prima facie te worden aangenomen dat de mogelijke sanctie van intrekking van de materiële opvang bij het zonder verwittiging dan wel toestemming verlaten van de opvangvoorziening slechts betrekking heeft op die personen die als asielzoeker reeds opvang genoten in Italië. De Opvangrichtlijn maakt het recht op opvang voor asielzoekers op geen enkele wijze afhankelijk van het niet eerder zonder verwittiging of toestemming hebben verlaten van een opvangplaats die om humanitaire dan wel registratiegronden was toegekend. Noch het AIDA-rapport noch het OSAR-rapport lijkt ook aan te geven dat de Italiaanse regelgeving op dit punt niet conform zou zijn met de Europese regelgeving.

(RvV, arrest nr 183.150 d.d. 3 maart 2017, p. 21)

Verzoeker heeft een asielaanvraag ingediend. Hij heeft ook zijn opvangplaats verlaten. Verwerende partij heeft deze omstandigheid duidelijk niet in aanmerking genomen.

Dit is des te meer zorgwekkend gezien dat verwerende partij de transfer van verzoekende partij naar Italië op basis van art. 22 van de Dublinverordening heeft bevolen, zonder dat de Italiaanse autoriteiten eerst hun toestemming hebben gegeven.

In het Tarakhel t. Zwitserland arrest, heeft het EHRM onderlijnd dat, indien er aanwijzingen van een reële risico van schendingen van art. 3 EVRM zijn, hebben de lidstaten de verplichting om eerst de specifieke zekerheid van de verantwoordelijke lidstaat te krijgen dat de asielzoeker conform de opvangrichtlijn 2013/33/EU zal worden behandeld:

'In the present case, as the Court has already observed (see paragraph 115 above), in view of the current situation as regards the reception system in Italy, and although that situation is not comparable to the situation in Greece which the Court examined in M.S.S., the possibility that a significant number of asylum seekers removed to that country may be left without accommodation or accommodated in overcrowded facilities without any privacy, or even in insalubrious or violent conditions, is not unfounded. It is therefore incumbent on the Swiss authorities to obtain assurances from their Italian

counterparts that on their arrival in Italy the applicants will be received in facilities and in conditions adapted to the age of the children, and that the family will be kept together.' (EHRM, Tarakhel t. Zwitserland, para. 120).

Dit is niet gebeurd.

Om samen te vatten, meest recente en serieuze internationale rapporten stellen dat de opvangvoorzieningen in Italië nog bijzonder gebrekkig zijn, ten eerste, en dat er een hoge risico bestaat dat een asielzoeker geen toegang meer tot deze opvangvoorzieningen krijgt als hij deze vrijwillig heeft verlaten, ten tweede.

In het arrest 174.156 van 5 september 2016 stelde Uw Raad dat:

3.2.1. Au vu de la situation délicate et évolutive en Italië, l'examen des dossiers dans lesquels un transfert vers ce pays est envisagé en application du Règlement de Dublin III doit se faire avec une grande prudence, ce qui implique a tout le moins, dans le chef de la partie défenderesse, un examen complet, rigoureux et actualisé des informations sur lesquelles elle se fonde pour prendre ses décisions (Cour EDH, 4 novembre 2014, Tarakhel v. Suisse ; Cour EDH, 5 février 2015, A. M. E. v. Pays-Bas ; Cour EDH, 30 juin 2015; A.S. v. Suisse) et tenant compte de la situation personnelle du demandeur.

Verwerende partij heeft zo'n zorgvuldige evaluatie duidelijk niet uitgevoerd. Het heeft noch de algemene gebrekkige situatie van de opvangvoorzieningen in Italië, die door het relaas van verzoeker gestaafd worden, noch de risico eigen aan zijn profiel van 'Dublin-returnee' die zijn opvangplaats vrijwillig heeft verlaten nadat hij een asielaanvraag in Italië had ingediend, in aanmerking genomen.

Verwerende partij heeft de laatste actualisering van het AID A-rapport niet in aanmerking genomen. De motivatie van bestreden beslissing verwijst naar een ouder rapport.

Voor die redenen heeft verwerende partij de door het middel aangehaalde normen geschonden. ”

2.1.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en bij uitbreiding artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat in casu de bestreden beslissingen op duidelijke wijze de overwegingen in rechte en in feite weergeven die hebben geleid tot deze beslissingen. De inhoud verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Verweerder heeft zo, onder meer, duidelijk gemotiveerd dat de verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker toekomt aan de Italiaanse autoriteiten en dit gelet op artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 25, tweede lid van de Dublin III-verordening. Hij licht toe dat verzoekers vingerafdrukken reeds werden geregistreerd in Italië enerzijds op 14 juni 2016 wegens illegale binnenkomst en anderzijds op 27 juni 2016 naar aanleiding van het indienen van een asielaanvraag. Verder stelt hij dat de Italiaanse autoriteiten nalieten binnen de gestelde termijn vervat in artikel 25, eerste lid van de Dublin III-verordening te antwoorden op een aan hen gericht terugnameverzoek. Er wordt ook uitvoerig gemotiveerd waarom volgens verweerder bij overdracht aan Italië geen sprake is van een reëel risico op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest, waarbij wordt geduid enerzijds waarom, rekening houdende met verzoekers verklaringen, volgens verweerder geen redenen op individuele gronden blijken voor een dergelijk risico en anderzijds waarom evenmin sprake is van structurele tekortkomingen in de asielprocedure en opvangvoorzieningen in Italië die tot een dergelijk risico zouden leiden. Er wordt gemotiveerd aan de hand van verschillende relevante en gezaghebbende rapporten die handelen over de situatie van asielzoekers en/of Dublinterugkeerders in Italië. Deze motivering stelt verzoeker op voldoende wijze in staat om te begrijpen waarom het ingeroepen risico op onmenselijke of vernederende behandeling niet wordt weerhouden, derwijze dat hij er zich in rechte tegen kan verdedigen. Een schending van de formele motiveringsplicht of van de aangehaalde bepalingen wordt niet concreet aannemelijk gemaakt.

2.1.2.2. In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen en betoogt dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op

grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

2.1.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt daarnaast in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk worden onderzocht, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.1.2.4. Verzoeker toont niet aan dat verweerder op basis van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of in strijd met de wet heeft geoordeeld dat de behandeling van het asielverzoek, overeenkomstig de bepalingen van de Dublin III-verordening, in beginsel berust bij de Italiaanse autoriteiten, waar verzoeker in Italië reeds asiel vroeg en de Italiaanse autoriteiten nalieten tijdig te antwoorden op het aan hen gerichte terugnameverzoek.

2.1.2.5. Verzoeker betoogt in wezen dat een verwijdering naar Italië een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, en dat om deze reden België zich op grond van artikel 17 van de Dublin III-verordening bevoegd had moeten verklaren voor de behandeling van zijn asielaanvraag.

2.1.2.6. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 96).

Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de zogenaamde Dublinreglementering is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104).

Wanneer lidstaten de Dublinreglementering toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (zie EHRM 15 juli

2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220).

In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeft (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 251).

Om te beoordelen of verzoekende partij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoekende partij naar Italië te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Waar verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer verzoekende partij aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als verzoekende partij, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388). Dat de beoordeling van het bestaan van een reëel risico noodzakelijkerwijs een nauwgezet onderzoek inhoudt, werd nogmaals bevestigd in recente rechtspraak van het EHRM (zie bv. EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, F.G. v. Zweden).

2.1.2.7. De Raad benadrukt dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III-verordening deel uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de Lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uitgegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, het Verdrag van Genève en het EVRM.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft evenwel benadrukt dat de overdracht van asielzoekers in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest.

Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof heeft geoordeeld dat een asielzoeker een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van voormeld artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers er tekortschieten. Op grond van het in voormeld artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C-411/10 en 493/10).

Artikel 3, tweede lid, tweede paragraaf van de Dublin III-verordening bepaalt daarom heden het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Verder heeft het Hof van Justitie bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan. Zulk onderzoek doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke Lidstaat worden gerespecteerd. Artikel 17, eerste lid van de Dublin III-verordening houdt evenwel niet in dat de overdragende Lidstaat in zulke omstandigheden gehouden is om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

2.1.2.8. In casu gaat de Raad na of in het licht van de algemene situatie met betrekking tot de asielprocedure en de opvangomstandigheden voor asielzoekers in Italië en in het licht van de specifieke situatie van verzoeker als Dublinterugkeerder, er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij terugname door Italië zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

Het betoog van verzoeker komt er grosso modo op neer dat asielzoekers die worden overgedragen aan Italië worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen omwille van structurele problemen inzake de asielprocedure en/of de opvangvoorzieningen.

2.1.2.9. De Raad gaat aldus in de eerste plaats na of verweerder een zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar een eventuele ernstige vrees dat de Italiaanse asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers, met name specifiek voor Dublinterugkeeders, systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM. Tevens gaat de Raad na of er ernstige en bewezen motieven worden aangetoond om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat verzoeker, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

2.1.2.10. Aangaande de (toegang tot de) asielprocedure wordt in de bestreden weigeringsbeslissing het volgende gesteld:

"We merken [...] op dat de Italiaanse instanties het terugnameverzoek d.d. 28.12.2016 niet binnen de door artikel 25 van Verordening 604/20130 gestelde termijn beantwoord hebben, waardoor Italië met toepassing van artikel 25 de verantwoordelijke lidstaat werd. Dit betekent dat de Italiaanse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zal kunnen aanvatten indien de betrokkene dat wenst. De Italiaanse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderden naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Italië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

[...]

Met betrekking tot aan Italië overgedragen personen wijzen we er op dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. We verwijzen onder meer nogmaals naar het hierboven reeds beschreven geactualiseerde AIDA-rapport over Italië waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen opnieuw toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien deze nog niet het voorwerp was van een finale beslissing (pagina 40). Het bovenvermelde AIDA-rapport stelt duidelijk dat "Dublin-terugkeerders", wiens asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een beslissing opnieuw in de procedure terecht komen ("The Territorial Commission has not yet taken a decision and the procedure continues", pagina 40). Indien de asielzoeker zich niet aanbodt voor het gehoor en daarna een afwijzing ontving kan de asielzoeker de bevoegde instanties alsnog vragen te worden gehoord ("The person has not presented him or herself for the personal interview and will be issued a negative decision, but may request the Territorial Commission to have a new interview", pagina 40)."

[...]

Verder benadrukken we ook dat Italië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering."

De Raad stelt vast dat verzoeker geen concrete argumenten naar voor brengt die van aard zijn de vaststelling te weerleggen dat hij bij overdracht aan Italië opnieuw toegang zal hebben tot de asielprocedure en zijn asielprocedure zal kunnen verzetten. Hij brengt evenmin concrete gegevens aan dat de asielprocedure niet adequaat zal zijn of geen voldoende waarborgen zal bieden.

2.1.2.11. Wat de opvangvoorzieningen in Italië betreft, benadrukt de Raad dat in casu enkel de situatie van asielzoekers in Italië, met name die van Dublinterugkeerders, wordt onderzocht.

Vooreerst stelt de Raad vast dat er in de bestreden weigeringsbeslissing, op basis van rechtspraak van het EHRM, op wordt gewezen dat de situatie van asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland:

"Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en ze stelde daarin dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12

Tarakhel v. Switzerland). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak *A.M.E v. Nederland* (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak *M.S.S.* (§35)."

De Raad stelt vast dat het EHRM eind 2015 nogmaals bevestigde dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublinoverdrachten van asielzoekers naar dat land te schorsen (EHRM 30 juni 2015, A.S. v. Zwitserland, nr. 39350/13; EHRM 3 november 2015, nr. 37466/13, A.M. v. Zwitserland; EHRM 17 november 2015, nr. 54000/11, A.T.H. v. Nederland).

De Raad benadrukt dat dit standpunt in 2016 wederom werd bevestigd (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië, § 33; en EHRM 28 juni 2016, nr. 15636/16, N.A. e.a. v. Denemarken, § 27).

Uit verdere lezing van de bestreden weigeringsbeslissing blijkt dat verweerder op concrete wijze de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van Dublinterugkeerders in Italië. Verweerder heeft bij zijn onderzoek rekening gehouden met een aantal internationale gezaghebbende rapporten en is overgegaan tot een grondige analyse van deze rapporten met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Italië in het licht van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

De Raad stelt vast dat verweerder zich hoofdzakelijk heeft gesteund op enerzijds het door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot december 2015, verder AIDA-rapport genoemd) en anderzijds het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH ("Schweizerische Flüchtlingshilfe" - "Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien", Bern, augustus 2016, verder SFH/OSAR-rapport genoemd).

Verder heeft verweerder zich tevens gesteund op volgende stukken:

- "Italy increases reception places and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin van 30 april 2015;
- "Third resettlement and relocation forum – Italian Roadmap" van 1 oktober 2015;
- het rapport van Amnesty International "Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights" van 2016;
- het nieuwsbericht "Italy plans uniform reception system through SPRAR expansion" van 19 oktober 2016.

Verweerder komt tot de conclusie dat deze bronnen, die onder meer de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische kanttekeningen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld verschaffen en geen aanleiding geven om te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië zodanige structurele tekortkomingen vertonen dat Dublinterugkeerders per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden uitmaken van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

In de bestreden weigeringsbeslissing wordt niet ontkend dat de grote instroom van asielzoekers Italië voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang, maar er wordt verwezen naar rapporten om onder meer aan te geven op welke gestructureerde wijze de situatie voor Dublinterugkeerders en asielzoekers in Italië is geregeld.

Verweerder baseert zich onder meer op het AIDA-rapport up-to-date tot december 2015 met betrekking tot de situatie van Dublinterugkeerders en asielzoekers in Italië, maar verwijst ook naar het SFH/OSAR-rapport van 2016 dat ruim aandacht besteedt aan de situatie van Dublinterugkeerders in Italië, met name in Rome en Milaan.

Verweerder merkt voorafgaandelijk het volgende op: "Daarnaast werd er de voorbije jaren werd met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens (Rome-Fiumicino, Milaan-Malpensa, Bologna...) bijkomende opvangcapaciteit opgericht. Deze opvang was bedoeld voor de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen. Het AIDA-rapport meldt dat deze opvangstructuren sinds juni

2015 niet meer operationeel zijn, maar dat "Dublin terugkeerders" intussen worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk (pagina 67) en het rapport maakt geen gewag van problemen ter zake."

Verweerder wijst er vervolgens op dat "de auteurs [van het SFH/OSAR-rapport] verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt."

Verweerder verduidelijkt dit standpunt ook, waar hij, wat de algemene opvangcapaciteit in Italië betreft, vervolgens stelt:

"Zo wijzen we op het feit dat in het reeds geciteerde AIDA-rapport wordt gesteld dat de Italiaanse instanties zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. In het boven geciteerde rapport van het SFH wordt ook gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen ("Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze", pagina 15). Verder wensen we de aandacht te vestigen op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI - "Associazione nazionale Comuni Italiani") waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk ("The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country", <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniform-reception-system-through-sprarexpansion>)."

Hij wijst er ook op dat het SFH/OSAR-rapport er melding van maakt dat zowel in Rome als Milaan ngo's operationeel zijn die bijstand verlenen aan Dublinterugkeerders.

Verweerder besluit vervolgens: *"Algemeen zijn we dan ook van oordeel dat bronnen, die de Italiaanse onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen."*

Verweerder brengt ook volgende nuancering aan wat betreft een recent rapport van Amnesty International van 2016: *"We wensen ook op te merken dat een recent rapport uitgaande van Amnesty International ("Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights", 2016) verwijst naar concrete omstandigheden bij de Italiaanse hotspots die een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest kunnen impliceren. We merken op dat het beschreven rapport zich specifiek focust op de omstandigheden bij de registratie van asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen na aankomst bij de Italiaanse hotspots. Deze omstandigheden hebben dan ook geen betrekking op de situatie van betrokkene vermits zij onder de bepalingen van Verordening 604/2013 niet terug naar de Italiaanse hotspots zal gebracht worden. Daarnaast merken we op dat het rapport geen melding maakt van schendingen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest met betrekking tot de asielpprocedure in Italië en dat er ook geen melding wordt gemaakt van de noodzaak van een opschorting van overdrachten naar Italië in het kader van Verordening 604/2013."*

Verweerder heeft dus omstandig gemotiveerd waarom hij van oordeel is dat de voormelde rapporten, die inderdaad gewag maken van tekortkomingen, er geen blijk van geven dat deze tekortkomingen zich op een zodanige schaal situeren dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het

algemeen niet nakomt, daarbij ook rekening houdend met de andere in de bestreden weigeringsbeslissing weergegeven bronnen.

Verzoeker wijst in eerste instantie op een citaat in een rapport van Artsen zonder Grenzen van januari 2016. Hierin wordt melding gemaakt van een gebrek aan een geconsolideerde opvangstrategie die leidt tot een gebrek aan adequate opvangvoorzieningen, waarvan vele op verlaten plaatsen en die niet steeds alle basisfaciliteiten bieden. Er wordt ook melding gemaakt van een tekort aan gekwalificeerd en ervaren personeel en van een onderfinanciering en onderbemanning van de basisdiensten in de noodopvangcentra.

Dit citaat waarnaar verzoeker verwijst brengt weliswaar bepaalde moeilijkheden aan de oppervlakte, maar kan de conclusie van verweerder, met name dat er geen sprake is van structurele tekortkomingen in de Italiaanse asielprocedure en opvangvoorzieningen waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin III-verordening worden overgedragen er onmenselijk of vernederend zullen worden behandeld in de zin van artikel 3 van het EVRM, niet ontkrachten. Ter zake kan worden gewezen op de hierboven reeds aangehaalde rechtspraak van het EHRM inzake Dublinoverdrachten aan Italië. Hierin stelde het EHRM vast dat de situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. en dat, ook al rijzen ernstige twijfels over de capaciteiten van het systeem, de structuur en de algemene situatie van de opvangvoorzieningen in Italië, op zichzelf de verwijdering van asielzoekers naar dit land niet kan verhinderen. Dit standpunt werd eind 2016 aangehouden (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië: “§33. *The Court reiterates that the situation in Italy for asylumseekers can in no way be compared to the situation in Greece at the time of the M.S.S. v. Belgium and Greece judgment (cited above), and that the structure and overall situation of the reception arrangements in Italy cannot, in themselves, act as a bar to all removals of asylum-seekers to that country (see Tarakhel, cited above, §§ 114-115).*” en “§36: *As to the second applicant, the Court recalls that it has already concluded that the transfer from Switzerland to Italy of adult asylum seekers, including those requiring medical treatment but who are not critically ill, would not give rise to a violation of Article 3 of the Convention (A.S. v. Switzerland, no. 39350/13, § 38, 30 June 2015; A.M. v. Switzerland (dec), no. 37466/13, § 20, 3 November 2015). Since the second applicant is an adult and has not established that he is critically ill, the Court does not see any reason to depart from its conclusions in the above-mentioned cases.*”) Waar verzoeker aldus verwijst naar een bron die een situatie schetst aangaande een periode begin 2016, of zelfs daarvoor, kan hij in het licht van voorgaande rechtspraak van het Hof niet overtuigen dat verweerder in casu op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze tot het besluit is gekomen dat zijn overdracht geen schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM. De Raad wijst ook op het gestelde in de bestreden weigeringsbeslissing dat de Italiaanse autoriteiten blijvend maatregelen nemen om de opvangsituatie te verbeteren en dat in oktober 2016 op de jaarlijkse bijeenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale vereniging van gemeenten een plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk, informatie die door verzoeker niet wordt weerlegd. In het licht van deze recentere ontwikkelingen blijkt ook niet dat de aangehaalde passage op zichzelf genomen nog een voldoende actualiteitswaarde heeft.

Verzoeker merkt in tweede instantie op dat verweerder nalaat rekening te houden met de meest actuele informatie die beschikbaar is inzake Italië. Meer bepaald wijst hij er op dat intussen een nieuwe versie van het AIDA-rapport beschikbaar is, bijgewerkt tot december 2016.

In dit verband merkt de Raad evenwel op dat verzoeker nalaat aan te geven op welke datum het bijgewerkte AIDA-rapport werd vrijgegeven. Hij toont aldus niet aan dat verweerder hiermee in de bestreden beslissingen van 22 februari 2017 reeds rekening kon houden. Daarenboven betoogt verzoeker weliswaar dat de laatste versie van het AIDA-rapport heel kritisch is ten opzichte van het Italiaanse opvangsysteem, doch zonder dat hij met concrete argumenten en passages aannemelijk maakt dat gelet op de recentste versie van dit rapport blijkt dat de opvangsituatie voor Dublinterugkeerders zoals deze reeds bleek uit het vorige rapport samen genomen met het SFH/OSAR-rapport fundamenteel is gewijzigd of er actueel dan wel sprake is van systematische tekortkomingen die maken dat Dublinoverdrachten aan Italië niet langer mogelijk zijn in het licht van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest. Het louter wijzen op een passage in het recentste AIDA-rapport dat het grootste probleem voor Dublinterugkeerders de opvangcondities zijn, hetgeen een algemeen probleem is voor asielzoekers in Italië, volstaat in dit verband niet. Deze zin wordt bovendien gevolgd door een uitleg over de Tarakhel-zaak en over het rapport van de “*Danish Refugee Council and the Swiss Refugee Council*” van 9 februari 2017, dat specifiek betrekking had op families of asielzoekers met een

kwetsbaar profiel. Verzoeker is daarentegen een alleenstaande man van wie niet blijkt dat hij een kwetsbaar profiel heeft.

In de derde plaats merkt verzoeker op dat het SFH/OSAR-rapport leert dat Dublinterugkeerders meestal in zogenaamde CAS-centra worden opgevangen. Hij wijst op een citaat in dit rapport waaruit volgens hem blijkt dat de opvangvoorzieningen in deze centra bijzonder verontrustend zijn. In dit citaat is sprake van een gebrek aan ervaring in het management van deze centra, van personeel dat onvoldoende gekwalificeerd en/of overwerkt is, van het gegeven dat vele centra afgelegen, overvol en ongeschikt zijn en van het gegeven dat er rapporten zijn over gebrekkige hygiënische standaarden. Er wordt gesteld dat de financiële onzekerheid van deze centra goede en duurzame projecten in de weg staat. Verzoeker betoogt dat deze algemene informatie overeenstemt met zijn eigen ervaringen in Napoli. Hij stelt dat de opvangvoorzieningen daar zeer slecht waren, hij er geen voedsel kreeg en soms ook op straat moest slapen.

De Raad stelt in dit verband vast dat verweerder, gelet op de uitvoerige motivering in de bestreden weigeringsbeslissing, een nauwgezet onderzoek heeft gevoerd en is nagegaan in welke mate de tekortkomingen waarvan nog sprake is er toe nopen vast te stellen dat er sprake is van structurele tekortkomingen in de asielprocedure of de opvangvoorzieningen derwijze dat een reëel risico bestaat in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. In dit verband blijkt voornamelijk een onderzoek in het licht van de bevindingen in het AIDA-rapport en het SFH/OSAR-rapport.

Gelet op deze rapporten, alsook de overige aangehaalde stukken, was verweerder van oordeel dat nog niet blijkt dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië zodanige structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van de Dublin III-verordening aan dat land worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden inhouden van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Hij heeft ook op concrete wijze toegelicht waarom volgens hem er geen aanleiding is om hiertoe te besluiten. Hij benadrukte zo dat het AIDA-rapport de blijvende inspanningen van de Italiaanse instanties vermeldt om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten en dat in het SFH/OSAR-rapport wordt gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen. Verder wordt de aandacht gevestigd op informatie van 19 oktober 2016, waaruit blijkt dat op de jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk. Hij wijst er ook op dat blijkens het SFH/OSAR-rapport zowel in Rome als in Milaan ngo's actief zijn die bijstand verlenen aan Dublinterugkeerders.

De Raad benadrukt dat, in het licht van de uitvoerige motivering ter zake in de bestreden weigeringsbeslissing, verzoeker niet zonder meer kan verwijzen naar of citeren uit de door verweerder gehanteerde bronnen zoals het SFH/OSAR-rapport, of op algemene wijze betogen dat niet blijkt dat hij zal kunnen worden opgevangen op menswaardige wijze, zonder concreet en precies te argumenteren waarom de visie van verweerder – die de erin genomen standpunten, samen gelezen met informatie uit andere recente bronnen uit het jaar 2016, niet van die aard acht dat ze doen besluiten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet zou nakomen – kennelijk onredelijk, niet correct of onzorgvuldig zou zijn. Verzoeker kan zich er niet mee tevreden stellen louter te verwijzen naar passages in een rapport dat ook door verweerder wordt aangewend om te besluiten dat er geen sprake is van structurele tekortkomingen. Hij dient op concrete wijze precieze elementen aan te reiken die toelaten te besluiten dat dit besluit in casu steunt op een incorrecte feitenvinding, miskenning van de voorliggende gegevens, een partiële of selectieve lezing van de gebruikte rapporten dan wel kennelijk onredelijk is. Hij blijft op dit punt in gebreke.

Verzoeker betwist niet dat Dublinterugkeerders in de luchthavens van Rome en Milaan worden begeleid door ngo's die er actief zijn. Uit de rapporten blijkt verder dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen zgn. eerste lijnsopvang, enerzijds, en zgn. tweede lijnsopvang, anderzijds, zoals voorzien door de Italiaanse wetgeving. In de eerste lijnsopvang situeren zich de reguliere opvangcentra voor asielzoekers (CARA, CDA en CPSA). De reguliere opvangcentra (CARA, CDA en CPSA) voorzien in een eerste grootschalige opvang tot asielzoekers kunnen doorstromen naar de tweede lijnsopvang, het SPRAR-netwerk. Daarnaast zijn er ook nog de noodopvangvoorzieningen (CAS), waarvan uit het SFH/OSAR-rapport van 2016 blijkt dat Dublin-terugkeerders voor wie de Questura van Rome bevoegd is of wordt, meestal worden opgevangen in een CAS.

Wat betreft het betoog omtrent een gebrekkige opvang in overbevolkte opvangplaatsen, merkt de Raad op dat verzoeker geen rekening houdt met de recente informatie in de bestreden weigeringsbeslissing die erop wijst dat gestaag wordt gewerkt aan een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk in Italië. Verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat hij niet binnen een redelijke tijdsperiode zou kunnen doorstromen naar een SPRAR-centrum, waar meer en betere diensten worden aangeboden en waar het probleem van overbevolking zich niet lijkt te situeren. Verzoeker maakt niet met voldoende concrete elementen aannemelijk dat in de CAS-, CARA- en SPRAR-centra in hun algemeenheid en verscheidenheid, zich daadwerkelijk onmenselijke toestanden zouden voordoen die verzoekers grondrechten zouden aantasten.

In zoverre verzoeker nog betoogt dat hij zelf mocht ervaren dat de opvangvoorzieningen in Italië zeer slecht zijn, nu hij geen eten kreeg en soms op straat moest slapen, merkt de Raad op dat verzoeker tijdens zijn gehoor op 17 januari 2017 door het bestuur werd gevraagd naar de redenen waarom hij in België asiel vroeg en of hij met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die zich te verzetten tegen een overdracht aan Italië als zijnde de verantwoordelijke lidstaat. In antwoord hierop stelde verzoeker asiel te hebben gevraagd in België omdat hij had gehoord dat dit de beste keuze was en hij graag wil studeren. Hij stelde bezwaar te hebben tegen een overdracht aan Italië, omdat hij graag in België wil blijven om er te studeren. Hij gaf evenwel aan geen problemen te hebben met Italië. Het komt aldus niet geloofwaardig voor waar verzoeker thans ineens wel betoogt dat hij slecht werd behandeld in Italië. Zelfs al waren de opvangvoorzieningen in Napels mogelijk niet perfect, ondermijnt het gegeven dat verzoeker hieromtrent niets verklaarde aan het bestuur – niettegenstaande een uitdrukkelijke vraag in deze zin – dat de opvangomstandigheden getuigen van een zodanige hardheid die aanwezig moet zijn opdat deze als onmenselijk of vernederend kunnen worden gekwalificeerd en dat hij specifiek omwille van ontoereikende opvangomstandigheden Italië heeft verlaten. Daarenboven beperkt verzoeker zich op dit punt tot bijzonder algemene verklaringen die onvoldoende worden geconcretiseerd en voegt hij evenmin een begin van bewijs dat in de opvangvoorziening in Napels waar hij stelt te hebben verbleven sprake is van mogelijk problematische opvangomstandigheden. Dit betoog kan bijgevolg, gelet op zijn bijzonder algemeen karakter en nu het niet wordt ondersteund door enig begin van bewijs en ook niet in overeenstemming is met zijn eerdere verklaringen, niet volstaan om alsnog aannemelijk te maken dat hij bij overdracht aan Italië terecht zal komen in onaanvaardbare opvangomstandigheden.

Ten slotte betoogt verzoeker dat er een reële kans bestaat dat hij geen toegang meer zal krijgen tot het opvangsysteem in Italië. Hij wijst op passages in het AIDA-rapport en het SFH/OSAR-rapport dat asielzoekers die reeds opvang genoten in Italië en hun opvangplaats vrijwillig verlieten vervolgens niet automatisch opnieuw over een opvangplaats kunnen beschikken.

Er dient in dit verband te worden gesteld dat de richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (hierna: de richtlijn 2013/33/EU) toelaat dat de opvang van een asielzoeker wordt ingetrokken in onder meer de situatie dat de door de bevoegde instanties vastgestelde verblijfplaats wordt verlaten zonder deze instanties op de hoogte te stellen of, indien toestemming vereist is, zonder toestemming. Dit dient evenwel op gemotiveerde wijze te gebeuren en wanneer de betrokken asielzoeker wordt opgespoord of zich vrijwillig bij de betrokken instantie meldt, dient een met redenen omklede, op de redenen voor de verdwijning gebaseerde beslissing te worden genomen inzake het opnieuw verstrekken van sommige of alle ingetrokken materiële opvangvoorzieningen. Het Italiaans systeem lijkt aldus conform artikel 20 van de richtlijn 2013/33/EU te zijn, minstens maakt verzoeker niet aannemelijk dat dit niet het geval zou zijn. Zulks blijkt ook niet uit de gehanteerde rapporten. In deze omstandigheid blijkt niet dat kan worden gesproken van een systeemfout. Het enkele gegeven dat een beslissing tot intrekking van de materiële opvangvoorzieningen wordt genomen indien een asielzoeker in Italië zijn opvangplaats zonder verwittiging dan wel toestemming verlaat, houdt nog niet per definitie in dat een reëel risico blijkt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. De Raad merkt op dat, blijkens het SFH/OSAR-rapport (p. 28), er is voorzien in een procedure tot het herkrijgen van opvang bij de bevoegde prefectuur. Hierbij wordt rekening gehouden met situaties van bijzondere kwetsbaarheid die een opvang noodzakelijk maken. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat deze procedure dan in voorkomend geval geen reële mogelijkheid biedt om opnieuw opvang te verkrijgen en dat bij prangende redenen in het licht van artikel 3 van het EVRM niet opnieuw opvang kan worden verkregen. De Raad merkt in dit verband ook nog op dat verweerder voorafgaand aan de terechtzitting een stuk overmaakte waaruit blijkt dat de termijn van overdracht aan Italië op 9 mei 2017 werd verlengd tot 18 maanden omwille van het onderduiken van verzoeker. Dit gegeven van onderduiking is in de debatten gebracht en werd niet betwist. Er blijkt aldus ook geenszins dat indien

verzoeker gedurende een relatief korte periode, in afwachting van het opnieuw verkrijgen van opvang, verstoken zou blijven van opvang dit zou neerkomen op een reëel risico op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM.

In het licht van wat hierboven wordt besproken, maakt verzoeker met zijn uiteenzetting niet aannemelijk dat de genuanceerde benadering door verweerder over de opvang en behandeling van asielzoekers, met name Dublinterugkeerders, op grond van informatie uit verschillende gehanteerde bronnen, kennelijk onredelijk of niet zorgvuldig is. In de bestreden weigeringsbeslissing wordt een genuanceerd onderzoek gedaan. Verzoeker weerlegt met zijn uiteenzetting de beoordeling in de bestreden weigeringsbeslissing niet dat er in het licht van de sterk toegenomen opvangcapaciteit en de blijvende maatregelen die worden genomen om de opvangcapaciteit te versterken, geen structurele tekortkomingen blijken die verhinderen dat Dublinterugkeerders worden overgedragen aan Italië.

Er blijkt niet dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat verzoeker, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep, die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk in Italië.

2.1.2.12. Aangezien geen systeemfouten worden aangetoond in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Italië, moet worden nagegaan of verweerder voldoende rekening heeft gehouden met de individuele situatie van verzoeker in het licht van het gegeven dat hij als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep.

Verzoeker gaf tijdens zijn gehoor op 17 januari 2017, gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België, aan dat hij naar België kwam omdat hij hoorde dat dit de beste keuze was en omdat hij graag zou studeren. Inzake de vraag of hij redenen heeft met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling om zich te verzetten tegen een overdracht aan Italië als zijnde de bevoegde lidstaat, gaf hij aan bezwaar te hebben tegen een overdracht aan Italië omdat hij graag in België wil blijven om er te studeren. Hij gaf evenwel aan geen probleem te hebben met Italië. Hij verklaarde verder geen gezondheidsproblemen te hebben en geen medicatie te nemen.

Verweerder stelt in dit verband in de bestreden weigeringsbeslissing als volgt:

"We wensen dan ook te benadrukken dat de betrokkene tijdens het verhoor geen gewag maakte van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Italië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene gaf, zoals vermeld, aan geen problemen te hebben met Italië. Hij gaf evenwel aan liever in België te willen blijven om er te studeren. Dienaangaande merken we op dat het loutere feit dat de betrokkene van oordeel is dat het in België beter is om te studeren, geen schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest inhoudt. Het argument dat hij in België wil studeren vormt derhalve geenszins een rechtvaardiging voor een verzet tegen een mogelijke overdracht aan Italië.

[...]

Het EHRM stelde in de zaak Tarakhel v. Zwitserland dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We benadrukken dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak Tarakhel v. Zwitserland namelijk een gezin met zeer jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, een in 1996 geboren alleenstaande man zonder kinderen. We merken op dat de betrokkene tijdens zijn gehoor verklaarde geen gezondheidsproblemen te ervaren, noch medicatie te nemen. We merken bovendien op dat de betrokkene tijdens de gehele duur van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Italië niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen. Daarnaast verwijzen we naar het geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato, "Asylum

Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot december 2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) waarin duidelijk wordt gesteld dat asielzoekers in Italië toegang hebben tot gezondheidszorg zowel, juridisch gezien als in de praktijk, en waarin er geen melding wordt gemaakt van structurele of systematische tekortkomingen hieromtrent (p. 82-85). De betrokkene maakte dan ook niet aannemelijk dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen."

De Raad stelt vast dat verzoeker niet aangeeft deze vaststellingen te betwisten. In zoverre hij thans betoogt wel problemen te hebben gekend toen hij in Napels werd opgevangen, wordt verwezen naar voorgaande bespreking hieromtrent en herhaald dat dit betoog, rekening houdende met het gegeven dat het niet in overeenstemming is met zijn eerdere verklaringen, te algemeen blijft, zonder bovendien te worden gestaafd met enig begin van bewijs, om te kunnen overtuigen dat de opvangomstandigheden in Italië van die aard zijn dat ze alleenstaande asielzoekers zonder kwetsbaar profiel kunnen blootstellen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Met dit betoog worden de concrete door verweerder gedane vaststellingen inzake de blijvende inspanningen inzake de opvang in Italië ook geenszins weerlegd.

Er wordt benadrukt dat uit de door verweerder aangehaalde rechtspraak van het EHRM volgt dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief die asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet ernstig ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië, § 15, 34 en 36).

Er blijkt niet dat voor alle Dublinoverdrachten moet worden nagegaan welke de individuele garanties zijn over de omstandigheden waarin de Dublinterugkeerder zal belanden. Dat in casu de overdracht plaats heeft na stilzwijgend akkoord van Italië, noodzaakt op zich niet dat er bijkomende individuele garanties moeten worden gevraagd. Het uitvoeren van een Dublinoverdracht op basis van een stilzwijgend akkoord is uitdrukkelijk voorzien en houdt de verplichting in om de persoon over te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst.

Verzoeker brengt geen concrete aanwijzingen aan dat hij bij aankomst in Italië zich niet zal kunnen wenden tot de bevoegde autoriteiten voor het verderzetten van zijn asielaanvraag en voor het verkrijgen van bijstand en opvang. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat bijkomende garanties dienden te worden gevraagd. Nu ook reeds werd vastgesteld dat niet blijkt dat de Italiaanse regelgeving (en praktijk) inzake asielzoekers die vrijwillig hun opvangplaats hebben verlaten niet in lijn is met de richtlijn 2013/33/EU en op dit punt aldus geen systeemfout blijkt, kan verzoeker evenmin worden gevolgd waar hij voorhoudt dat in zijn situatie, en waar hij zijn opvangplaats verliet, individuele garanties dienden te worden verkregen dat hij conform deze richtlijn zal worden opgevangen.

2.1.2.13. Met betrekking tot de door verzoeker doorheen zijn middel aangevoerde rechtspraak van de Raad kan het volstaan op te merken dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat verzoeker niet aantoont dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot de door hem geciteerde rechtspraak identiek zijn aan deze in voorliggende zaak.

2.1.2.14. Gelet op het bovenstaande dient te worden vastgesteld dat verzoeker een reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest niet aantoont, noch op individuele gronden noch omwille van structurele tekortkomingen in de asielprocedure of de opvangvoorzieningen in Italië.

2.1.2.15. Uit de bestreden beslissingen blijkt duidelijk dat de risico's bij verwijdering naar Italië door verweerder werden nagegaan, zowel wat betreft een eventuele systematische praktijk van schendingen als wat betreft een risico op schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest omwille van omstandigheden eigen aan verzoekers geval. Er blijkt niet dat het gevoerde onderzoek niet volstond of dat enig relevant, concreet gegeven dat alsnog kon wijzen op een dergelijk reëel risico ten onrechte niet in rekening is gebracht. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat verweerder de bestreden beslissingen niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat deze beslissingen zijn genomen op basis van onjuiste feitelijke gegevens dan wel op kennelijk onredelijke wijze. Een manifeste beoordelingsfout of een miskennis van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

2.1.2.16. De uiteenzetting van verzoeker laat ten slotte ook niet toe te vast te stellen dat enig ander, niet nader geduïd, beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend. De Raad benadrukt bovendien dat het aan verzoeker toekomt klaar en duidelijk te specificeren welke beginselen van behoorlijk bestuur hij geschonden acht (RvS 22 november 2005, nr. 151.540).

2.1.2.17. Nu enerzijds niet blijkt dat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en anderzijds verzoeker ook op individuele gronden niet aannemelijk maakt dat hij bij overdracht aan Italië dient te vrezen voor een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM, kan ook niet worden aangenomen dat verweerder zich gelet op artikel 3, tweede lid van de Dublin III-verordening alsnog bevoegd diende te verklaren en evenmin dat de mogelijkheid die België altijd heeft om in toepassing van artikel 17 van de Dublin III-Verordening toch de aanvraag van een asielzoeker te behandelen in casu verplichtend zou moeten worden geïnterpreteerd. Een schending van artikel 17 van de Dublin III-verordening blijkt niet.

2.1.2.18. Verzoeker beroept zich verder ook nog op een schending van de artikelen 18 en 19 van het Handvest. Deze bepalingen betreffen het recht op asiel en voorzien in een bescherming bij verwijdering, uitzetting en uitlevering. De Raad wijst in dit verband evenwel op voorgaande vaststellingen dat niet wordt betwist dat verzoeker zijn asielprocedure in Italië zal kunnen verderzetten en niet blijkt dat de asielprocedure en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië structurele tekortkomingen vertonen die maken dat asielzoekers dreigen terecht te komen in onmenselijke of vernederende behandelingen of riskeren te worden verwijderd naar het herkomstland waar zij dergelijke behandelingen dienen te vrezen. Ook op individuele gronden maakt verzoeker een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandelingen niet aannemelijk. In deze omstandigheden blijkt niet dat hij dienstig de schending van voormelde bepalingen van het Handvest kan invoeren. Hij verstrekt in dit verband ook geen bijkomende toelichting, in vergelijking met zijn reeds besproken uiteenzetting inzake artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

2.1.2.19. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van de artikelen 4 en 5 van de Dublin III-verordening, van de rechten van verdediging als algemeen beginsel van het Unierecht en als beginsel van behoorlijk bestuur, van het beginsel van behoorlijk bestuur *“audi alteram partem”* en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij licht het middel als volgt toe:

“A. AANGEHAALDE NORMEN

Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State, verplicht het beginsel audi alteram partem het bestuur om een bestuurde te horen voordat het een ernstig maatregel ten opzichte van die bestuurde neemt (zie o.a. D. RENDERS, Droit administratif générale Bruxelles, Bruylant, 2015).

Zo stelde de Raad van State in het arrest nr 212.226 van 24 maart 2011 dat:

«le principe général de droit 'audi alteram partem' est un principe qui impose à l'administration qui désire prendre une mesure grave contre un administré d'entendre ce dernier pour lui permettre de faire valoir ses observations quant à ladite mesure; que ce principe rencontre un double objectif : d'une part, permettre à l'autorité de statuer en pleine connaissance de cause et, d'autre part, permettre à l'administré de faire valoir ses moyens compte tenu de la gravité de la mesure que ladite autorité s'apprête à prendre à son égard » (C.E., Belgique, 24 mars 2011, n° 212.226).

Het Europees Hof van Justitie beoordeelde ook dat, omwille van een algemeen beginsel van het Europees recht, iedere bestuurde het recht heeft gehoord te worden voordat een beslissing die hem nadeel berokkent wordt genomen.

In het Mukarubega arrest, bv, stelde het Hof dat:

'42 Volgens vaste rechtspraak van het Hof vormt de eerbiediging van de rechten van de verdediging een fundamenteel beginsel van Unierecht waarvan het recht om in elke procedure te worden gehoord integraal deel uitmaakt (arresten Sopropé, C" 349/07, EU:C:2008:746, punten 33 en 36; M., C-277/II, EU:C:2012:744, punten 81 en 82, en Kamino International Logistics, C-129/13, EU:C:2014:2041, punt 28).

43 Het recht om in elke procedure te worden gehoord is thans niet alleen verankerd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die garanderen dat de rechten van de verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van elke gerechtelijke procedure worden geëerbiedigd, maar ook in artikel 41 daarvan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt. Artikel 41, lid 2, van het Handvest bepaalt dat dit

recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder behelst om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (arresten M., EU:C:2012:744, punten 82 en 83, en Kamino International Logistics, EU:C:2014:2041, punt 29).

44 Zoals het Hof in punt 67 van het arrest YS e.a. (0141/12 en 0372/12, EU:C:2014:2081) in herinnering heeft gebracht, volgt uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest duidelijk dat dit niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (zie in die zin arrest Cicala, C- 482/10, EU:C:2011:868, punt 28). Bijgevolg kan de aanvrager van een verblijfstitel aan artikel 41, lid 2, sub a, van het Handvest geen recht ontleenen om in elke procedure betreffende zijn aanvraag te worden gehoord.

45 Dat recht maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is.

46 Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie met name arrest M., EU:C:2012:744, punt 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).¹ (HvJ, 5 november 2014, Mukarubega,, zaak C- 166/13, §§42 tot 46, wij onderlijnen).

Elke lidstaat moet de algemene beginselen van het Europees recht eerbiedigen toen het past het Europees recht toe, zoals in casu waar verwerende partij de Dublin Verordening heeft toegepast (zie o.a. K. LENAERTS et J. VANHAMME, « Procedural Rights of Private Parties in the Community Administrative Process », C.M.L.Rev., 1997, p. 534; J. GERKRATH, « Les principes généraux du droit ont-ils encore un avenir en tant qu'instruments de protection des droits fondamentaux dans l'Union européenne ? », R.A.E., 2006, p. 42).

Dit werd ook door de Raad van State meermals bevestigd (zie o.a. C.E., 24 février 2015, n° 230.293 ; C.E., 19 février 2015, n° 230.256 ; C.E., 19 février 2015, n° 230.257).

Artikelen 4 en 5 van de Dublin Verordening stellen ook dat iedere asielzoeker het recht heeft om verhoord te worden en keurig over de toepassing van de Dublin Verordening te worden ingelicht heeft:

'Artikel 4. Recht op informatie

1. Zodra een verzoek om internationale bescherming in een lidstaat is ingediend in de zin van artikel 20, lid 2, stellen de bevoegde autoriteiten van die lidstaat de verzoeker in kennis van de toepassing van deze verordening, en met name van:

a) de doelstellingen van deze verordening en de gevolgen van het indienen van een ander verzoek in een andere lidstaat, alsmede de gevolgen van het zich verplaatsen van een lidstaat naar een andere lidstaat zolang de verantwoordelijke lidstaat op grond van deze verordening nog niet bepaald is en zolang het verzoek om internationale bescherming nog in behandeling is;

b) de criteria voor het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat, de rangorde volgens welke zij van toepassing zijn in de verschillende fasen van de procedure en hun verwachte duur, met vermelding van het feit dat een verzoek om internationale bescherming dat in een bepaalde lidstaat wordt ingediend, ertoe kan leiden dat die lidstaat op grond van deze verordening verantwoordelijk wordt voor de behandeling ervan, ook al volgt die verantwoordelijkheid niet uit de criteria voor de toekenning van verantwoordelijkheid;

c) het persoonlijk onderhoud overeenkomstig artikel 5 en de mogelijkheid om informatie over de aanwezigheid van gezinsleden, familieleden of andere familierelaties in de lidstaten te verstrekken, met inbegrip van de wijze waarop de verzoeker die informatie kan verstrekken;

d) de mogelijkheid om een overdrachtsbesluit aan te vechten en, in voorkomend geval, om te verzoeken om de opschorting van de overdracht;

e) het feit dat de bevoegde autoriteiten van lidstaten gegevens over hem kunnen uitwisselen, uitsluitend om hun verplichtingen die uit deze verordening voortvloeien, na te komen;

f) het recht op toegang tot de hem betreffende gegevens en het recht te verzoeken om hem betreffende onjuiste gegevens recht te laten zetten of hem betreffende onrechtmatig verwerkte gegevens te laten verwijderen, alsmede de procedures om die rechten te doen gelden, met inbegrip van de contactgegevens van de in artikel 35 bedoelde autoriteiten en van de nationale gegevensbeschermingsautoriteiten die bevoegd zijn kennis te nemen van verzoeken betreffende de bescherming van persoonsgegevens.'

'Art. 5. Persoonlijk onderhoud

1. Om de verantwoordelijke lidstaat gemakkelijker te kunnen bepalen, voert de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast een persoonlijk onderhoud met de verzoeker. Het onderhoud biedt de verzoeker tevens de mogelijkheid de overeenkomstig artikel 4 aan hem verstrekte informatie juist te begrijpen.

2. Het persoonlijk onderhoud kan achterwege blijven indien de verzoeker:

a) is ondergedoken, of

b) na de in artikel 4 bedoelde informatie te hebben ontvangen, reeds op andere wijze de informatie heeft verstrekt die relevant is voor het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat, lidstaten die het onderhoud achterwege laten, bieden de verzoeker de gelegenheid om alle verdere informatie te verstrekken die relevant is om op correcte wijze de verantwoordelijke lidstaat te bepalen, voordat er een besluit tot overdracht van de verzoeker aan de verantwoordelijke lidstaat overeenkomstig artikel 26, lid 1, wordt genomen.

3. Het persoonlijk onderhoud vindt tijdig plaats en in elk geval voordat er een besluit tot overdracht van de verzoeker aan de verantwoordelijke lidstaat overeenkomstig artikel 26, lid 1, wordt genomen.

4. Het persoonlijk onderhoud wordt gevoerd in een taal die de verzoeker verstaat of waarvan redelijkerwijs kan worden aangenomen dat hij die verstaat en waarin hij kan communiceren. Zo nodig stelt de lidstaat een tolk aan die kan zorgen voor een goede communicatie tussen de verzoeker en de persoon die het persoonlijk onderhoud voert.

5. Het persoonlijk onderhoud vindt plaats in zodanige omstandigheden dat een passende geheimhouding is gewaarborgd. Het wordt gevoerd door een krachtens nationaal recht gekwalificeerde persoon.

6. De lidstaat die het persoonlijk onderhoud voert, stelt een schriftelijke samenvatting op met ten minste de belangrijkste informatie die de verzoeker tijdens het onderhoud heeft verstrekt. Die samenvatting kan de vorm van een verslag of een standaardformulier aannemen. De lidstaat zorgt ervoor dat de verzoeker en/of de juridisch adviseur of andere raadsman die de verzoeker vertegenwoordigt, tijdig toegang tot de samenvatting heeft.'

B. ONTWIKKELING VAN HET MIDDEL

De volgende elementen dienen in rekening gehouden te worden:

- er werd aan verzoekende partij niet duidelijk gemaakt, vooraleer hij op de vragen van verwerende partij antwoorde, dat hij gehoord ging zijn met het oog op het bepalen van de bevoegde lidstaat op basis van de Dublin-Verordening en welke de elementen zijn die relevant zijn om een overdracht te vermijden ;
- zijn rechten, in het kader van de Dublin-procedure, werden aan verzoekende partij niet uiteengezet; hij werd niet passend geïnformeerd ;
- er werd aan verzoekende partij geen schriftelijk document verschaft met nuttige inlichtingen over de procedure, zoals voorgesehen door de Dublin-verordening; er werd aan verzoekende partij gevraagd om zijn antwoorden kort te houden; verzoekende partij heeft geen kopie gekregen van het interview door verwerende partij; er werd aan verzoekende partij niet uitgelegd welke informatie pertinent zijn voor de toepassing van de Dublin-Verordening;
- er werd aan verzoekende partij niet uitgelegd hoe hij bijkomende informatie kon verschaffen aan de verwerende partij, en of dat nuttig kan zijn;
- verzoekende partij werd gehoord door verwerende partij zonder enig bijstand van een Raadsman;
- verzoekende partij kreeg de mogelijkheid niet om met een Raadsman te praten vooraleer hij door verwerende partij ondervraagd werden ;

Deze vaststellingen, die ook samen dienen overwogen te worden, kunnen maar tot de conclusie leiden dat de door het middel aangehaalde normen geschonden werden.

De administratieve procedure is niet eerlijk geweest, en verwerende partij is niet zorgvuldig tewerk gegaan.

De informatieplicht die op verwerende partij rust werd duidelijk geschonden, net als het recht van verzoekende partij om geïnformeerd te worden op een doeltreffende wijze (o.a. art 4 en 5 Dublin-Verordening).

Gezien het doorslaggevend belang van het interview bij verwerende partij, dienden bijkomende garanties aan verzoekende partij toegekend te worden, zoals:

- de effectieve mogelijkheid om bijgestaan te worden door een raadsman (of tenminste de mogelijkheid om met een raadsman te praten)
- een volledige (schriftelijke) informatie over het belang en de gevolgen van dit interview, en de aflevering van een kopie van dit interview.

Verzoekende partij moest duidelijke informatie krijgen over deze rechten en mogelijkheden, wat niet het geval is geweest (zie mutatis mutandis EHRM, A.T. t. Luxemburg, 9.04.2015)

Doch liet de procedure bij DVZ de verzoeker niet toe zijn compleet relaas door te geven. Verzoeker had meer verklaringen en uitleggingen willen afleggen bij DVZ wat betreft zijn levensomstandigheden in Italië.

Verzoekende partij had meer informatie aan verwerende partij kunnen en willen verschaffen, indien verwerende partij het recht op informatie, het recht op een eerlijke administratieve procedure, en het recht om gehoord te worden had eerbiedigd.

Deze elementen zijn van aard een invloed te hebben op de toepassing van de Dublin- Verordening (zie o.a. artikel 3, artikel 16, artikel 17).

In zijn recente rechtspraak, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie de waarborgen benadrukt die door de Verordening worden voorgezien ten voordele van de asielzoeker. Het Hof stelt bovendien dat de controle die geoeft wordt door de beroepsinstantie, het eerbiedigen van deze waarborgen door de Staat moet nagaan (HJEU (G.Ch.), 7.06.2016, C- 63/15, eigen onderstreping):

'51 Uit het voorgaande vloeit voort dat de Uniewetgever in het kader van verordening nr. 604/2013 niet alleen organisatorische, uitsluitend de betrekkingen tussen de lidstaten regelende voorschriften heeft ingesteld om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is, maar heeft besloten de asielzoekers bij die procedure te betrekken, door de lidstaten te verplichten hen te informeren over de verantwoordelijkheidscriteria en hun de gelegenheid te bieden de gegevens te verstrekken aan de hand waarvan deze criteria op juiste wijze kunnen worden toegepast, alsmede door hun een recht te verlenen op een daadwerkelijk rechtsmiddel tegen het overdrachtsbesluit dat na de procedure eventueel wordt genomen.

52 Wat ten tweede de doelstellingen van verordening nr. 604/2013 betreft, blijkt uit overweging 9 ervan dat deze verordening weliswaar de uitgangspunten van verordening nr. 343/2003 bevestigt, maar tegelijkertijd beoogt verbeteringen aan te brengen waarvan de ervaring heeft geleerd dat zij nodig zijn, niet alleen om het Dublinsysteem effectiever te maken, maar tevens om asielzoekers beter te beschermen. Deze bescherming wordt met name verzekerd door de rechterlijke bescherming die hun wordt geboden.

53 Een restrictieve uitlegging van de omvang van het in artikel 27, lid 1, van verordening nr. 604/2013 bedoelde rechtsmiddel, zou met name in de weg kunnen staan aan de verwezenlijking van die doelstelling, doordat aan de andere bij verordening nr. 604/2013 aan de asielzoeker verleende rechten hun nuttige werking zou worden ontnomen. De in artikel 5 van deze verordening genoemde verplichtingen om asielzoekers de gelegenheid te bieden de gegevens te verstrekken aan de hand waarvan de bij deze verordening vastgestelde verantwoordelijkheidscriteria op juiste wijze kunnen worden toegepast, en om te verzekeren dat de asielzoekers toegang hebben tot de samenvattingen van de met dat doel gevoerde onderhouden, zouden hun nuttige werking kunnen verliezen indien zou zijn uitgesloten dat een onjuiste toepassing van deze criteria, waarbij in voorkomend geval geen rekening wordt gehouden met de door de asielzoekers verstrekte gegevens, door de rechter zou kunnen worden getoetst.

54 In deze context kan het aanwenden van een rechtsmiddel uit hoofde van verordening nr. 604/2013, zoals de advocaat-generaal in punt 74 van haar conclusie heeft opgemerkt, niet worden gelijkgesteld met „forum shopping”, dat het Dublinsysteem beoogt te voorkomen (arrest van 21 december 2011, N. S. e.a., C-411/10 en C-493/10, EU:C:2011:865, punt 79). De rechter waarbij een dergelijk rechtsmiddel wordt ingesteld, wordt immers niet verzocht om de verantwoordelijkheid voor de behandeling van een asielverzoek op te dragen aan een lidstaat die wordt aangewezen naargelang het de verzoeker het beste schikt, maar om na te gaan of de door de Uniewetgever vastgestelde verantwoordelijkheidscriteria op juiste wijze zijn toegepast.

(...)

56 Wat bovendien de in overweging 5 van die verordening genoemde doelstelling betreft om een methode vast te stellen waarmee snel kan worden bepaald welke lidstaat verantwoordelijk is en waarmee de doelstelling om asielverzoeken snel te behandelen, niet wordt ondermijnd, moet worden opgemerkt dat het aanwenden van een rechtsmiddel bij de rechter ongetwijfeld de definitieve voltooiing van de procedure voor het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat eventueel kan uitstellen.

57 Evenwel heeft het Hof in de context van verordening nr. 343/2003 reeds geoordeeld dat het niet de bedoeling van de Uniewetgever is geweest, de rechtsbescherming van asielzoekers op te offeren aan het vereiste dat asielverzoeken snel worden afgehandeld (zie in die zin arrest van 29 januari 2009, Petrosian, C-19/08, EU:C:2009:41, punt 48). Deze vaststelling gaat a fortiori op voor verordening nr. 604/2013, daar de Uniewetgever bij deze verordening de procedurele waarborgen die in het kader van het Dublinsysteem aan asielzoekers worden geboden, aanzienlijk heeft verruimd.'

HJEU (G.Ch.), 7.06.2016, C-155/15 :

'26 Teneinde zich ervan te vergewissen dat het betwiste overdrachtsbesluit is genomen na een juiste toepassing van de in die verordening vastgelegde procedure voor het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat, moet de rechter waarbij een rechtsmiddel tegen een overdrachtsbesluit is ingesteld, de stellingen van een asielzoeker die aanvoert dat de regel in artikel 19, lid 2, tweede alinea, van die verordening is geschonden, kunnen onderzoeken.

27 Gelet op een en ander dient op de eerste vraag te worden geantwoord dat artikel 27, lid 1, van verordening nr. 604/2013, gelezen in het licht van overweging 19 ervan, in die zin moet worden uitgelegd dat in een situatie als aan de orde in het hoofdgeding een asielzoeker zich er in het kader van een rechtsmiddel tegen een jegens hem genomen overdrachtsbesluit op kan beroepen dat de in artikel 19, lid 2, tweede alinea, van deze verordening geformuleerde regel verkeerd is toegepast.'

Verzoekende partij wenst ook te benadrukken dat de bepalingen van de Dublin Verordening van 'openbare orde' zijn:

CE nr 126157, 8.12.2013 : « Considérant qu'un moyen mettant en cause la validité d'un règlement au regard des dispositions du droit international conventionnel, lorsque ces dispositions ont des effets directs dans l'ordre juridique interne, est d'ordre public; qu'il s'ensuit qu'un tel moyen est recevable;»

Had verzoekende partij de gelegenheid gekregen om zich uitgebreid over de opvangvoorzieningen in Italië uit te drukken, kon hij aan verwerende partij uitleggen hoe hij geen proper opvangvoorzieningen kreeg. Hij zou op een gedetailleerde wijze hebben getuigen over het gebrek aan keurig opvangvoorzieningen in Italië.

Voor die redenen heeft verwerende partij de door het middel aangehaalde normen geschonden.”

2.2.2. De rechten van verdediging en het recht om te worden gehoord, dienen te waarborgen dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 87).

De Raad wijst er op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81). Het hoorrecht, als algemeen beginsel van het Unierecht, dient door de overheden van alle lidstaten te worden geëerbiedigd wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38; HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 35; HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 86; zie ook artikel 51, lid 1, van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303). Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

De Raad wijst er op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht wel pas tot nietigverklaring van een beslissing kan leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

De artikelen 4 en 5 van de Dublin III-verordening betreffen het “recht op informatie” en het “persoonlijk onderhoud”.

Verzoeker betoogt dat hem niet duidelijk werd gemaakt dat het gehoor handelde over het bepalen van de bevoegde lidstaat in het licht van de Dublin III-verordening en welke de elementen zijn die relevant zijn om de overdracht te vermijden. Hij stelt niet passend te zijn geïnformeerd over zijn rechten en ontkent dat hem een schriftelijk document zou zijn overhandigd over de procedure. Hij stelt ook geen kopie te hebben gekregen van het interview en betoogt dat hem evenmin werd verduidelijkt hoe hij bijkomende informatie kon verschaffen aan verweerder en of dat nuttig kon zijn. Hij stelt ook te zijn gehoord zonder de bijstand van een raadsman en niet de mogelijkheid te hebben gehad om met een raadsman te praten voorafgaand aan het gehoor.

De Raad wijst er op dat verzoeker blijkens het administratief dossier op 17 januari 2017 werd gehoord met de bijstand van een tolk Peul en dat er hem specifieke vragen werden gesteld inzake de redenen waarom hij in België asiel wenste aan te vragen en betreffende de eventuele bezwaren die hij zou hebben bij een transfer naar Italië. Er werd hem zo, nadat hij werd geconfronteerd met de resultaten van het vergelijkend vingerafdrukkenonderzoek, gevraagd of hij redenen heeft met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling om zich te verzetten tegen een overdracht aan Italië als zijnde de bevoegde lidstaat, gelet op de Dublin III-verordening.

Verzoeker kan bijgevolg thans niet dienstig voorhouden als zou het voor hem niet duidelijk zijn geweest dat het gehoor kaderde in de toepassing van de Dublin III-verordening en dat werd overwogen om hem

opnieuw over te dragen aan de Italiaanse autoriteiten. In een dergelijke situatie kan van een persoon die daadwerkelijk onmenselijke of vernederende behandelingen heeft ondergaan in dit land of overtuigd is dergelijke behandelingen te zullen ondergaan, wel degelijk worden verwacht dat hij deze onmiddellijk naar voor brengt. Door uitdrukkelijk te vragen naar bezwaren bij een overdracht aan Italië omwille van de omstandigheden van opvang en behandeling aldaar, kan worden aangenomen dat verweerder ook op voldoende wijze heeft aangegeven dat het antwoord hierop van belang kan zijn en dus relevant is. Verzoeker betwist in wezen niet dat hij, op deze vraag, aangaf geen probleem te hebben met Italië doch liever zijn asielaanvraag in België zag behandeld omdat hij hier wenst te studeren. Hij betwist evenmin dat hij verklaarde geen gezondheidsproblemen te hebben en geen medicatie te nemen. Verzoekers huidige betoog dat hij werd gevraagd om de antwoorden kort te houden, betreft in wezen ook een loutere bewering en nu verzoeker aangaf geen probleem te hebben gekend in Italië overtuigt hij geenszins dat hij werd verhinderd een meer concrete of meer uitgebreide uitleg te verschaffen inzake eventuele negatieve ervaringen in Italië. Uit het schriftelijk verslag van het gehoor blijkt niet dat verzoeker niet in de mogelijkheid was om op de verschillende voorziene vraagstellingen een gepast antwoord te geven. Verzoeker maakt thans niet aannemelijk dat hij niet op voldoende wijze de mogelijkheid heeft gekregen om zijn bezwaren kenbaar te maken. Er werd zo aan het eind van het gehoorverslag ook nog de open vraag gesteld: *“Andere nuttige informatie:”*, waarbij verzoeker niets meer kenbaar maakte.

Verzoeker betoogt thans dat hij nog bijkomende uitleg had kunnen geven over het gebrek aan adequate opvangvoorzieningen tijdens zijn eerdere verblijf in Italië. In dit verband werd evenwel reeds vastgesteld dat het niet geloofwaardig voorkomt waar verzoeker nu ineens wel betoogt dat hij slecht werd behandeld in Italië, gelet op zijn eerdere verklaring aan het bestuur geen probleem te hebben met Italië. Hierbij werd ook geduid dat zelfs al waren de opvangvoorzieningen in Napels mogelijk niet perfect, het gegeven dat verzoeker hieromtrent niets verklaarde aan het bestuur – niettegenstaande een uitdrukkelijke vraag in deze zin – ondermijnt dat de opvangomstandigheden zouden hebben getuigd van een zodanige hardheid die aanwezig moet zijn opdat deze als onmenselijk of vernederend kunnen worden gekwalificeerd en dat verzoeker specifiek omwille van ontoereikende opvangomstandigheden Italië heeft verlaten. Daarenboven werd vastgesteld dat verzoeker zich op dit punt beperkt tot bijzonder algemene verklaringen die onvoldoende worden geconcretiseerd en waarbij hij geen begin van bewijs voegt dat in de opvangvoorziening in Napels waar hij stelt te hebben verbleven sprake is van mogelijk problematische opvangomstandigheden. Er werd besloten dat dit betoog, gelet op zijn bijzonder algemeen karakter en nu het niet wordt ondersteund door enig begin van bewijs en ook niet in overeenstemming is met zijn eerdere verklaringen, niet van aard is om alsnog aannemelijk te kunnen maken dat verzoeker bij overdracht aan Italië terecht zal komen in onaanvaardbare opvangomstandigheden.

Verzoeker betoogt nog dat hij geen kopie kreeg van zijn interview. Het artikel 5 van de Dublin III-verordening voorziet als dusdanig evenwel niet dat de asielzoeker steeds na afloop van het gehoor een dergelijke kopie dient te ontvangen. Wel wordt bepaald dat de lidstaat er voor zorgt dat de verzoeker en/of zijn juridisch adviseur of andere raadsman die hem vertegenwoordigt, tijdig toegang heeft tot de samenvatting. Er blijkt niet dat verzoeker en/of zijn raadsman, via de wetgeving inzake de openbaarheid van bestuur, niet de mogelijkheid had(den) om tijdig inzage te verkrijgen in het verslag van het gehoor, met het oog op het indienen van huidig beroep. Een verslag van het gehoor is vervat in het administratief dossier dat ook ter inzake lag bij de Raad voorafgaand aan de terechtzitting, en ter terechtzitting bracht verzoeker in dit verband geen (bijkomende) opmerkingen naar voor. Hij geeft ook op geen enkele wijze aan dat de verklaringen zoals hij deze aflegde niet correct zijn weergegeven in de thans bestreden beslissingen. Aldus blijkt geenszins dat dit betoog vermag te leiden tot een nietigverklaring van deze beslissingen. Op basis van voormelde bepaling blijkt verder evenmin dat een asielzoeker voor dan wel tijdens het Dublingehoor dient te zijn bijgestaan door een advocaat. Verzoeker toont geenszins aan voorafgaand aan dit gehoor in de onmogelijkheid te zijn geweest een advocaat te raadplegen dan wel dat dit een vereiste is opdat het gehoor doorgang kon vinden zonder miskenning van zijn rechten. Er blijkt ook niet dat verzoeker in dit verband dienstig kan verwijzen naar een arrest van het EHRM van 9 april 2015 (A.T. t. Luxemburg), zaak die handelde over een strafzaak en over artikel 6 van het EVRM, hetgeen wezenlijk verschilt van de administratieve procedure tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat in het kader van de Dublin III-verordening.

Voor het overige, en zelfs voor zover verzoeker zou moeten worden gevolgd in zijn standpunt dat hij voorafgaandelijk aan het gehoor niet voldoende werd geïnformeerd over de procedure doordat hem geen schriftelijk document werd overgemaakt met nuttige inlichtingen hieromtrent, hetgeen gelet op de voorliggende gegevens niet kan worden nagegaan, blijkt niet dat verzoeker – die thans wordt bijgestaan

door een advocaat – een voldoende belang heeft bij dit middel, met name de aangevoerde schending van de rechten van verdediging en het hoorrecht juncto de artikelen 4 en 5 van de Dublin III-verordening, nu hij geenszins aantoonst dat de bestreden beslissingen op dat vlak anders zouden kunnen zijn geweest. Hij blijft in gebreke te preciseren in welke mate zulks dan de beslissingname heeft beïnvloed. Hetzelfde geldt bovendien ook waar verzoeker aanvoert niet te zijn bijgestaan door een advocaat voor of tijdens het gehoor van 17 januari 2017.

In het licht van hetgeen voorafgaat, overtuigt verzoeker bijgevolg niet als zouden zijn rechten van verdediging, inclusief het hoorrecht, zijn miskend. Hij kan niet in redelijkheid voorhouden als zou het voor hem niet duidelijk zijn geweest dat het gehoor handelde over een mogelijke overdracht aan Italië en dat hij niet in de mogelijkheid was om de door hem thans naar eigen zeggen ondergane slechte behandelingen naar voor te brengen en hij onwetend was over de relevantie hiervan.

Een schending van de artikelen 4 en 5 van de Dublin-III-Verordening, van de rechten van verdediging of van het beginsel “*audi alteram partem*” kan niet worden weerhouden ter nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Verzoeker toont niet aan dat verweerder met bepaalde gegevens niet of onvoldoende rekening zou hebben gehouden. Er is geen sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De uiteenzetting van verzoeker laat ten slotte ook niet toe te vast te stellen dat enig ander, niet nader geded, beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend. De Raad benadrukt bovendien dat het aan verzoeker toekomt klaar en duidelijk te specificeren welke beginselen van behoorlijk bestuur hij geschonden acht (RvS 22 november 2005, nr. 151.540).

Louter ten overvloede merkt de Raad ook nog op dat het door verzoeker gestelde dat de bepalingen van de Dublin III-verordening van openbare orde zijn als dusdanig nog geen grondslag vindt in de door hem ter ondersteuning hiervan aangehaalde passage uit het arrest van de Raad van State met nr. 126.157 van 8 december 2013. Hierin kan enkel worden gelezen dat een middel dat de geldigheid van een reglement betwist op grond van bepalingen van internationaal verdragsrecht met directe werking, van openbare orde is.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend zeventien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS